

Julbetraktelse

Då sände Gud sin Son, född av kvinna, född under lagen, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen (Gal. 4:4).

Har du märkt vad detta språk innehåller? Och tror du det? Har du förstått och trott vad ängeln över de betlehemitiska fälten bebådade, och vad hela den himmelska härskaran lovsjög? Du säger kanske: Vem vet och tror icke detta, att Gud sände sin Son? — men vakta dig, att du icke för hastigt avgör, att du tror detta? Pröva ditt hjärta, om det verkligen håller detta för sanning, att Guds evige Son, som var när Fadern, förr än världen var skapad, har i tiden blivit född av kvinna, för att bli vår lagfullgörare, ja, ett offerlamm för våra synder. Om jag riktigt trodde detta, så skulle väl hela världen försvinna för mig, så att jag varken hörde eller såga någonting mera än detta enda, och all sorg skulle bli en glädje, blott för denna stora glädjen. Nej, jag märker väl, att jag ej riktigt tror det. Och dock vet jag ju, att det är en evig, himmelsk och gudomlig sanning, lika så viss som den, att Gud en gång skapade världen, vilket jag ser med ögonen. Men människan är till alla sina krafter så fördärvad genom syndafallet, att vi icke hava makt att besinna det, utan tro det blott såsom i en sömn. Dock kan Herren giva oss mycket mer, än vi hittills fått, av saligt ljus, fröjd och kraft av denna förkunnelse. Låtom oss då stilla våra tankars lopp inför detta språk och behjärta det så, som om vi aldrig förr hade hört det. Det fordrar nödvändigt en stilla, betraktande ande — ja, det fordrar, att Gud förbarmar sig över oss och sänder oss sin helige Ande.

Språket lyder sålunda:

Men då tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna, född under lagen; på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen, att vi skulle få barnskapet.

Redan i de orden: *Men då tiden var fullbordad*, vilken ljuvlig hemlandston! Redan de orden öppna för oss en hel värld av de härligaste fröjdeämnen — de ställa på en gång för ett andligt öga hela den oräkneliga mängden av gudomliga uppenbarelser, löften och förebilder till Kristus, varav hela gamla testamentets långa väntetid var uppfylld. Med den »tiden, som var fullbordad», menas nämligen »den tid, som var av Fadern bestämd», då gamla testamentets barnaålder och förmyndareregering (v. 2) skulle hava sin ända, då alla de profetiska orden och förebilderna skulle gå i fullbordan.

Då änglabudskapet ljöd över den betlehemitiska ängden: »Se, jag bådard eder stor glädje, som skall vederfaras allt folket, ty i dag är eder född Frälsaren» etc., då hade ordet blivit kött, då såg man i den dyra krubban alla löftens innehåll; här låg nu för ögonen den »*kvinnans säd*, som skulle söndertrampa ormens huvud»; här låg nu för ögonen den »*Abrahams säd*, i vilken alla släkter på jorden skulle varda välsignade»; här den »*hjälden* av Juda, vilken folken skulle bli hörnsamma» (1 Mos. 49: 10); här den »*Davids son*», som på samma gång var »*Davids Herre*» (Ps. 110: 1; Matt. 22: 43); här Sema, eller telningen av den gamla Jesseroten, och det tecknet, att en jungfru föder en son, som heter »*Immanuel*, med oss är Gud» (Sak. 3: 8; Jes. 11; Jes. 7: 11); här det »*barnet*, vilkens herradöme är på hans axlar och vilkens namn är Underlig, Råd, Stark Gud, Evig Fader, Fridsfurste»; här den Israels Herre, som skulle födas i Betlehem, men — »*vilkens utgång är ifrån fordom, ifrån evighetens dagar*» (Mik. 5); ja, här det lammet, som skulle tagas ur hjorden, och vars blod, struket på dörrträden, skyddade mot fördärvaren. Av sådana förutsägelser och bilder var gamla testamentets tid uppfylld. O, vad betyder dock detta?

Vad betyder dock detta, att det genom en lång världsålder av fyratusen år löper en kedja av förutsägelser om en viss stor man, som skulle komma, som skulle söndertrampa ormens huvud, bära världens synder (Jes. 53), och i vilken alla släkter på jorden skulle varda välsignade? Här bli likväl mitt mörka hjärtas tvivel och motsägelser såsom för vädret flygande damm mot dessa årtusendenas oräkneliga vittnesbörd, och såsom strån mot det gamla fasta berget. Herren Gud vare evigt lov och pris och tack för sin ousägliga gåva!

Gud sände sin Son. Här är nu själva hjärtepunkten i vårt språk och i hela vår kristna tro. Men här är ock en punkt, som vi aldrig kunna rätt få in i vårt hjärta. Här är en punkt, över vilken man borde anställa böner, med mycket åkallande, att Gud ville förbarma sig över oss och öppna våra sinnen, att vi måtte kunna se och skåda något i de omätliga djupen av Guds nådesunder, då han gav sin evige Son åt vårt arma fallna släkte.

Låt om oss se, huru orden lyda. Det heter: »Gud sände sin Son.» Märk! det står icke: då föddes Guds Son, utan så: Gud *sände* sin Son, född av kvinna. Det barnet, som du i anden skådar i krubban, är icke ett barn, som erhållit ett så stort mått av Guds Ande och Guds välbehag, att Gud därför kallar det sin Son — nej, annorlunda talar skriften. Den säger nämligen, att det barnet var Guds evige Son, vilken »var hos Fadern i begynnelsen», förrän denna världen var skapad; den säger, att i Betlehem skulle födas den, »vilkens utgång är från fordom, ifrån evighetens dagar (Mik. 5: 2); att »i begynnelsen var Ordet, och Ordet var Gud, att genom det är allt gjort, och det förutan är intet gjort, som är gjort; och Ordet vart kött, och han bodde ibland oss, full av nåd och sanning, och vi skådade hans härlighet, såsom den av Fadern enföddes härlighet».

Sådant ligger i det ordet *sände* — Gud *sände* sin Son. Således en Son, som var till förut, men som nu i tidens fullbord endast blev *sänd* till jorden. Så säger ock Kristus själv: »Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son», etc. »Fader, förhärliga du mig med den härlighet, som jag hade hos dig, förrän världen var.» »Jag har utgått från Fadern och har kommit i världen, åter lämnar jag världen och går till Fadern.» Så säger ock aposteln Johannes: »Däruti har Guds kärlek till oss blivit uppenbar, att Gud har *sänt* sin enfödde Son i världen, på det att vi skulle leva genom honom — han har älskat oss och *sänt* sin Son till försoning för våra synder.» Och åter Paulus: »Det gjorde Gud, i det han *sände* sin Son i syndigt köttens liknelse.» Se, sådant skall du förstå, då du i anden sitter vid krubban i Betlehem och skådar det märkvärdiga barnet, vars födelse bebådas av hela den himmelska härskaran för några, fattiga herdar i nejden och av den underbara stjärnan för visa män från Österlanden. Tack och lov och ära och pris och starkhet vare vår Gud ifrån evighet till evighet för hans ousägliga gåva! Gud *sände* sin Son.

»Född av kvinna.» Obegripliga himmelsunder! Guds evige Son blir människa, en verklig människa, blott icke en syndig, utan en ren människa. »Född av kvinna.» Den, som är född av en sann, naturlig kvinna, måste vara en sann, verklig människa. En verklig kvinna föder intet annat än en verklig människa. Så är då Guds evige Son verkligen en medlem av vårt släkte, så att hans stam och släktingar räknas bland Adams avkomlingar, såsom ock första bladet av nya testamentet visar. Guds Son är vår släkting, vår blodsförvant, »lik bröderna», synden undantagen. Obegripliga Guds kärlek, som fattade ett så besynnerligt och nådefullt råd om vår frälsning!

Men här svartnar det dock för förnuftets öga. Guds evige Son vår blodsförvant, vår broder? Är det sant? Är det möjligt? Jag börjar och jag slutar, och jag börjar igen med denna punkt; Är det sant? Är det möjligt? Jag kan icke begripa det, men jag kan icke heller komma ifrån det. Mina tankar snärjas såsom uti ett nät av eviga obegripligheter, men också oundkomliga vittnesbörd. Och frågan har den vikt, att med den hela kristendomen står eller faller, och med den vår frälsning och salighet. Å ena sidan är det alldeles för mycket stort och härligt, att vi arma, fallna människobarn skola vara så högt skattade och hedrade, att Guds evige Son skall vara vår broder och blodsförvant — det är för mycket stort och härligt, så att jag icke kan tro för dess storhets skull. Å andra sidan är mig denna stöttesten för svår att bortkasta.

Där står en hel värld av vittnesbörd om honom; först en hel lång världsålder av besynnerliga förutsägelser, och sedan en efterföljande världsålder av besynnerliga uppfyllelser, av de underbaraste, punktliga uppfyllelser av allt, som var förutsagt. Kan jag helt bortkasta den person, som utgör föremålet för alla dessa förutsägelser och uppfyllelser? Den stenen, som blev bortkastad av byggningsmännen, men vilken dock Gud gjorde till en hörnsten, skall ock jag försöka att bortkasta honom? Eller kan jag ens bortkasta vad jag i denna dag ser för ögonen av hans rike på jorden? Ja, kan jag bortkasta allt vad jag själv erfarit av den trogne Herren? O nej, han är en levande och närvarande Gud, vi känna honom ju, och det blott såsom uppenbarad i köttet; ty ingen känner Fadern utan Sonen.

Men då - kan jag då å andra sidan tro allt detta stora och härliga, som ligger däri, att Gud har blivit uppenbar i köttet? Det är ju dock alldeles för mycket stort och härligt! Och likväl är det ju en evig och gudomlig sanning — en sanning, som är lika viss och gudomlig, om ock alla människors förnuft går sönder på densamma. Ja, Gud vare lov, att vi icke kunna begripa den, d. ä. att vi icke hava en så liten Gud, att vårt arma, blinda förnuft kan följa honom! Gud bevara oss för att hava en gud, som icke skulle övergå vårt förstånd, vilket icke ens kan fatta vårt eget väsende!

Men att det arma, fallna och trånga hjärtat icke kan behålla denna utsägliga skatt och glädje, det är dock en plåga, för vilken man kan önska sig en snar förlossning. Kunde jag blott behålla denna stora härlighet levande i mitt hjärta, nämligen att Guds evige Son är vår blodsförvant, vår broder, då ville jag intet mer, då hade jag nog. Ja, för tid och evighet nog. Ty då skulle jag draga sådana slutsatser av det saliga förhållandet, att icke mer någon enda sorglig tanke skulle kunna få rum i mitt hjärta; nej, mitt arma hjärta skulle väl hellre vilja brista sönder av allt för stor fröjd och glädje.

Ty har vårt fallna och förnedrade släkte blivit så hedrat, att Guds evige Son givit sig in i vårt släkte, blivit en av oss, blivit vår blodsförvant — o, då vill jag icke veta mer — då har vårt släkte sannerligen blivit så ärat och upphöjt över alla änglatroner, ja, upp till själva himmelen, att man må väl säga, att vår genom syndafallet lidna skada, skymf och förnedring är mer än rikligen hämnad och ersatt; så att det omsider nu är den allra största ära att vara människa — ja så, att de heliga änglar sannerligen hade skäl att önska: »Ack, den som vore människa!» Det är sant, vad Luther anmärker, att sedan Guds Son blivit en människa, borde det dock hava den frukt och verkan på oss, att vi skulle innerligen älska och glädjas åt allt, som heter *människa*, och aldrig mer kunna hysa ovänlighet mot någon medlem av det släktet.

Alla kristna borde ock till sin tröst och uppmuntran mot all livets vedervärdighet något djupare försänka sig i denna betraktelse och bedja Gud om nåd att få den in i hjärtat, så att de med stor förundran och glädje kunde säga: »Nu vill jag intet mer: Guds Son är en människa, och jag är ock en människa! Då vill jag intet mer. Då skall det bliva väl med allting.» Det finnes ock sannerligen ingen ursinnigare galenskap på jorden, än den, att vi kunna förgäta detta stora förhållande och låta någon enda sak få bekymra oss, som om intet hopp hade. Är Guds Son vår broder, då skall det bliva väl med allting, om vi blott icke med våld slita oss ifrån hans barmhärtighets sköte.

När Guds Son bliver vår släkting och blodsförvant, då anar jag någon större kärlek i Guds hjärta till oss människor, än vi vanligen tro; då måste det icke vara så, som det ofta förekommer oss, att Gud är fjärran och liknöjd om oss, nej, då måste det endast ligga något djupt fördöljande därinunder, något underligt lekande med oss, när han så förhåller sig, som om han intet brydde sig om oss. Ty när jag allvarligt betänker, först vad jag med ögonen ser, att Gud skapat allt vad på jorden är för *människan*, att *människan* var föremålet för hans tankar i hela skapelsen; och sedan detta nådesundret att han förenar sig med människan i släktförhållande, i blodsförvantskap, då säger jag: Låt denna Guds hjärtelags största bevisning gälla mer än allt vad du annars erfar, känner och tycker dig se med ögonen.

Här, i det Gud giver ut sitt hjärta, sitt eget väsende, sin enfödde son, i vårt kött, skall du se, huru Gud egentligen och i sanning är sinnad. Han måste, oss till ständig tuktan och till den gamla människans dödande, ofta visa sig helt annorlunda, först med lag och hotande språk invärtes bekymra, hugga, sarga, pina, och för det andra utvärtes med många bittra bedrävelser eller främmande skickelser pina, salta och döda den gamla människan. Då komma vi stundom i en allvarsam undran och fråga: »Huru är dock Gud egentligen sinnad? Kanske jag haft en alltför vänlig bild av honom?»

O, en giftig frestelse av själva den grymma satan! Då gäller det, att du hårt fasthåller denna Guds väsendes rätta bevisning. Så här är Gud egentligen sinnad uti sitt hjärta, som du ser av det stora beviset, att han för människan utgiver sitt hjärta., sitt eget väsende, och giver sig i släktförhållande, i blodsförvantskap med oss. Ja, därav anar jag ock, att det råder något mycket innerligare samband mellan Gud och människan, än vi vanligen tänka; att Gud är icke långt ifrån var och en av oss, »ty vi äro Guds släkte» (Upp. 17: 27, 28). Men ännu mycket mer förstår jag därom, då jag ock får se själva ändamålet — det obegripliga kärleksundret — ändamålet, varför Guds Son blivit människa, nämligen,

att Gud själv ville bota vad som var vår skuld emot honom, ville giva oss en annan lagfullgörare, på det vi skulle för andra gången få vårt liv till skänks av hans hand. Därom heter det nu i vår text:

»Född under lagen, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen.» O, du eviga Guds kärlek, som så älskade världen! Hörom nu här, varför Guds Son blivit människa, vad som var själva det stora ärendet och ändamålet med hans ankomst i världen. »Född under lagen, på det att han skulle friköpa dem, som voro under lagen.» O, du svarta otrosmörker, som aldrig tillstod oss att behålla detta!

Se, de som verkligen tro, att Gud givit oss sin Son till vår lagfullgörare — icke undrar jag, att de älska en sådan Gud och Frälsare, icke undrar jag, att de blivit brinnande i anden av någon högre, himmelsk fröjd och frid och kärlek; icke undrar jag, att de blivit upptända av nit mot allt annat, som vill upphäva sig till det anseendet att göra oss rättfärdiga och heliga.

Då Gud ville frälsa de fallna människorna och förlösa dem ifrån lagens domar, huru skulle det tillgå? Det måste tillgå på ett sådant sätt, att icke den gudomliga rättfärdigheten till en enda bokstav eller prick bleve lidande. Och det skedde därigenom, säger aposteln, att Guds egen Son blev skickad under lagen. Han, som var lagens Herre, gav sig att vara lagens tjänare och fullgörare för oss, O, du makalösa Guds kärlek! Syndafallet var så grundförstörande för alla våra krafter, att det icke fanns kvar det minsta av människan, som icke var förgiftat, uppfyllt av synd och ondska, och att icke en enda varelse av hela släktet kunde hålla Herrens lag, utan allt, som är i oss, strider mot densamma.

Då vi borde älska Gud av allt vårt hjärta och av alla våra krafter, är hjärtat fullt av avgudar och alldeles iskallt för den sanne gode Guden. Då vi borde älska vår nästa såsom oss själva, så känner var och en, att han är alltid sig själv närmast, är mycket grannlaga mot sig själv och vill, att alla andra skola så vara mot honom; men att vi skulle vara lika måna om nästan som om oss själva, det är något, som man knappt en stund tänker på, mycket mindre gör.

Även då Guds hotelser förskräcka människan, så kan hon likväl icke av kärlek och sann lydaktighet göra Guds vilja, utan gör då allt endast för sin egen skull, nämligen för att undgå straffet och vinna lönen.

Korteligen, hela naturen är »köttslig, såld under synden»; »ingen rättfärdig finnes, icke en; ingen förständig finnes, ingen finnes, som söker Gud. Alla hava avvikit; allesammans hava blivit onyttiga; ingen finnes, som gör gott, det finns icke en enda.» Sådan är människan av naturen, att hon »icke är Guds lag underdånig, och kan icke heller vara det».

Då nu Gud för sin eviga rättfärdighet icke kunde efterskänka en bokstav eller en prick av sin lag, så blev följden, att allt vad människa heter var under lagens förbannelse och den eviga döden. Då förbarmade sig den himmelske Fadern över denna vår jämmer.

Till ende Sonen sade han:
Jag måste mig förbarma;
Far ned uti det syndaland
Och lös de fångar arma
Av deras synd och stora
nöd; Fräls dem ifrån en
evig död Och låt dem med
dig leva.

Sin Fader Sonen lydig var,
Kom till mig här på
jorden; I mänskligheten
uppenbar Är han min
broder vorden. Sin kärlek
ville han bete
Och frälste mig från allt det ve,
Som jag förskyllt att lida.

Gud sände sin Son, »född under lagen», d. ä. han blev satt till att fullgöra lagen för alla människor; han skulle vara »den andra provmänniskan» för hela vårt släkte (Rom. 5: 15), den andre Adam (1 Kor. 15: 45, 47); »ty såsom genom den ena människans olydnad de många hava blivit gjorda till syndare, så skola ock genom den enes lydnad de många göras rättfärdiga.» Märk! genom den enes lydnad — han skulle vara lydig under lagen så alldeles för oss och i vårt ställe, att hans lydnad skulle vara vår egen, så alldeles, som om vi själva hade fullgjort hela lagen; likasom ock vår synd blev så gjord till hans, att han fick uppbära all lagens förbannelse, alldeles så, som om han själv hade syndat. Sådant ligger i de orden, att han var »född under lagen för att friköpa dem, som voro under lagen».

Om du nu tror vad hela skriften vittnar, att vi endast genom »den enes lydnad», genom Kristi laguppfyllelse, Kristi rättfärdighet, skola bli rättfärdiga, då skall den enda fråga, som återstår till ditt betryggande, bli denna: »Är jag viss, att Kristus har riktigt, till den evige Faderns belåtenhet, fullgjort lagen?» Och då kan du vara trygg. Kristus har alldeles fullkomligt hållit lagen; han »älskade Gud av allt sitt hjärta, av all sin själ, av all sin kraft, av allt sitt förstånd»; det var hans mat, att han gjorde Faderns vilja. Lika fullkomligt har han ock »älskat sin nästa som sig själv», ja, så att han ock sargat sig själv, gav sitt liv i döden, blev räknad bland ogärningsmän, bar mångas synder och bad för överträdarna. Han var lydig intill döden, ja, intill korsets död.

Ty att han var född under lagen, innebar också, att han skulle taga på sig lagens dom och förbannelse över syndarna. Såsom skrivet står: »Kristus har friköpt oss ifrån lagens förbannelse, då han vart en förbannelse för oss.» Och »då nu barnen hava samma kött och blod, blev ock han desslikes därav delaktig; på det att han genom döden skulle tillintetgöra den, som hade döden i sitt våld, d. ä. djävulen, och på det att han skulle göra alla dem fria, som hela sitt liv igenom av fruktan för döden måste vara trälar». Så har han gjort allting för oss. Priset och högtlovat vare hans namn! Han var ock den ende, som kunde göra det; »vi voro till detta verk alltför svaga i harnesket», såsom Luther säger; »vi äro satta av sätet»; han allena kunde utföra detta verk.

Må nu endast var och en se till, att han ock giver Kristus äran för detta verk, d. ä. att han besinnar och erkänner, att denne Herren har allt väl beställt. Det är så bedrövligt, att det med inga ord kan nog beklagas, huru djävulen förvillar våra sinnen, så att vi med allt firande av både Jul och Påsk leva fram vår tid, såsom om vi ingen egentlig nytta visste av allt vad Kristus gjort; vi läsa, sjunga och tala om, att Gud givit oss sin egen Son till vår broder, vår lagfullgörare och vårt offerlamm; och ändå går alla våra tankar och allt vårt andliga strävande ut därpå, att vi skola själva vara ostraffliga lagfullgörare, om vi skola tackas Gud och vara riktigt vissa om hans nåd och vänskap; vi skola blott med många stora och vackra ord prisa medlaren, men sedan gå till det arbetet att själva försona oss med Gud. Många hava i all sin livstid aldrig ännu haft någon egentlig tjänst och nytta av Kristus.

Låt oss då en gång stanna och besinna, vad skriften säger om den nytta och tjänst, vi skulle hava av denna stora gåva, då Gud gav oss sin Son, född under lagen. Aposteln säger: »För att friköpa dem, som voro under lagen, att vi skulle få barnskapet.» Har du aldrig sett eller hört dessa ord? Skulle vi icke en gång prisa den gudomliga kärleken och låta det vara sant och vara nog, vad vår store lagfullgörare har gjort? Aposteln säger här, att han icke har gjort det åt sig själv, utan för att friköpa dem, som voro under lagen. Vi bedja var och en, som vill vara kristen, att en gång allvarligt besinna det, som är hela skriftens summa och kärna, nämligen att »Kristus är lagens ände — Kristus är lagens ände till rättfärdighet för var och en, som tror» — att det, »som lagen icke kunde åstadkommit, i det den var försvagad av köttet, det, det, det gjorde Gud, i det han sände sin Son i syndigt köttets liknelse».

»Men», säger du, »skola icke också vi göra, vad lagen kräver? Skall den icke även vara vårt rättesnöre?» Svar: Jo, det skall den vara, vårt rättesnöre, vårt höga, älskade rättesnöre och mål, efter vilket vi oupphörligen sträva, men för vilket vi ock beständigt komma på skam, så framt vi se, vad lagen verkligen äskar. Men då börjar du anse Gud missnöjd och vred på dig; då tager du lagens domar över samvetet, blir skygg och främmande för Gud. Se, det är detta, som heter att »på nytt korsfästa Kristus» (Gal. 3:1), »förkasta Guds nåd» (2:21), »låta sig på nytt fångas» (5:1), »falla ifrån nåden» (v. 4). Håll då alltid denna åtskillnad: lagen skall vara vårt rättesnöre, men icke vår domare; ty Kristus har

friköpt oss ifrån lagens förbannelse. Skola vi ännu dömas efter lagen, då hava vi ingenting att tacka Kristus för; då må vi ingen julfröjd fira. Ty om jag på morgonen får hela Kristi förtjänst, så vore alltsamman förlorat innan aftonen, i fall jag skall dömas efter lagen; nej, det vore förlorat innan nästa minut, ty jag är icke en enda stund sådan, som lagen kräver. »Jag förkastar icke Guds nåd; ty om rättfärdighet kommer genom lagen, så har ock Kristus fåfängt dött.» Se nu här den tjänst och nytta, vi skola hava av detta välsignade barn!

När jag under betraktelser över de tio buden känner oupphörliga sting och bestraffningar, så skall jag väl därav låta mig förödmjukas, tuktas och rättas, men icke förvillas och tänka, att jag därför skall vara utesluten från Guds nåd, vara en för Gud misshaglig och osalig människa. Det förtjänar jag visserligen att vara, sådant vill lagen oupphörligt visa oss, men här kommer Kristus emellan och säger: »Jag kom för att fullborda lagen. Jag lever, I skolen ock leva.»

Så se vi ock Kristus handla med sina lärjungar. Alltid bestraffade och rättade han deras fel; men — deras barnskap, deras äresäten i himmelen, det var en särskild sak, som icke kunde rubbas, så länge de med tron hängde vid honom. Så säger ock Johannes: »Mina barn, detta skriver jag till eder, på det att I icke mån synda; och om någon syndar, så hava vi en försvarare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig.»

Således: alltid straffade, men alltid för Gud rättfärdiga, täcka och kära barn, benådade i honom, den älskade, det är de trognas liv på jorden. Och detta är den stora och välsignade nytta, vi hava av detta barn. Och sådant är det du skall tänka, när dit hör ängelns glada ut rop: »Se, jag bådard eder en stor glädje: i dag är eder född Frälsaren.» Du skall då gladeligen taga emot, tacka och prisa och säga: »Hör, där är min lagfullgörare! där är hela min rättfärdighet; där är min gudomlige broder och bäste vän, som velat komma från himmelen, för att hålla lagen för mig och göra allt vad någonsin behöves för min frälsning.» Ty sannerligen: han har ju dock icke gjort detta åt sig själv. Han har ju sannerligen icke kommit från himmelen för sin egen skull, utan för vår skull. Det har ju varken skett för änglarna eller för de oskälige djuren, eller för stockar och stenar, utan för oss, människor! Vem skall då hava nyttan därav, om ingen tager det till sig? Gud bevare oss för djävulen! Gud öppne våra sinnen!

Ja, det är flera skäl att tro och fröjdas. Du må skaka, af dig allt det gamla årets syndadamm, ja, alla sorger och bördor, och kläda dig i julfröjd. Det är dock omöjligt att någonting, stort och smått, som du bär på ditt hjärta, är så stort som detta, som nu bebådas av himmelen. Så gruvliga synder kan du omöjligt hava gjort, så djupt kan du aldrig hava fallit, så långt kan du aldrig vara bortkommen, att icke allt är rikligen botat och kan hjälpas, då Guds Son har blivit vår broder och vårt offerlamm. Får blott detta rum i ditt hjärta, så blir allting väl.

O, detta Guds Lamm i krubban, det är ju sannerligen icke givet för våra förtjänster och dygder, utan visserligen tvärtom, blott för våra synder och vår nöd. Bort misströstan, bort sorg, bort hemliga kval! Får blott denna julfröjd rum i hjärtat, så är allting botat och väl. O vår Herre Jesus, benåda oss med din Andes ljus och fröjd och frid! Du skall vara vår visa, vår glädje, ja, allt i alla Kristus.

- C-O Rosenius (1857)

© Pietisten

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com